

Από τη συγγραφέα των μπεστ σέλερ
ΚΑΥΤΗ ΣΟΚΟΛΑΤΑ και
Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΦΥΛΟ

ΤΖΟΑΝ ΧΑΡΙΣ

Το γαλανομάτικο
αγόρι

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: BLUEEYEDBOY
Από τις Εκδόσεις Doubleday, Λονδίνο 2010
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το γαλανομάτικο αγόρι**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Joanne Harris
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Καίτη Οικονόμου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Τασούλα Μανταίου
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Χρυσούλα Μπουκουβάλα
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελευθέρος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΞΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Frogspawn Ltd 2010

© Φωτογραφίας εξωφύλλου: T. RODRIGUEZ/CORBIS/APEIRON PHOTOS
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2010

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2010, 3.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-453-780-8

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoïou Str.
144 52 Metamorfoffi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΤΖΟΑΝ ΧΑΡΙΣ

Το γαλανομάτικο
αγόρι

*Μετάφραση:
Καίτη Οικονόμου*

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ
ΤΗΣ ΤΖΟΑΝ ΧΑΡΙΣ

The evil seed
My French kitchen: A book of 120 treasured recipes
The French Market

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν:
Για ενήλικους

Καυτή σοκολάτα, 1999, μτφρ. Μαρία-Ρόζα Τραϊκόγλου
Κρασί από βατόμουρα, 2001, μτφρ. Δέσπω Παπααρηγοράκη
5/4 από πορτοκάλι, 2002, μτφρ. Καίτη Οικονόμου
Κοχύλια και όνειρα, 2003, μτφρ. Καίτη Οικονόμου
Μυστικά και πάθη, 2004, μτφρ. Καίτη Οικονόμου
Ο ζωγράφος και η μούσα του, 2006, μτφρ. Καίτη Οικονόμου
Χαίρετε κι αντίο, 2006, μτφρ. Καίτη Οικονόμου
Ο Διάβολος δεν έχει φύλο, 2007, μτφρ. Καίτη Οικονόμου
Γόβες και γλυκές αμαρτίες, 2008, μτφρ. Καίτη Οικονόμου

Για εφήβους

Η Φυλή της Φωτιάς, 2008, μτφρ. Καίτη Οικονόμου

Στον Κέβιν,
που έχει κι αυτός γαλάζια μάτια.

κι αυτό που θέλω να μάθω είναι
πώς θέλεις το γαλανομάτικο αγόρι σου,
Κυρ Χάρε
Ε. Ε. Κάμινγκς, *Μπούφαλο Μπιλ*

Πρώτο Μέρος

γαλάζιο

Ήταν κάποτε μια χήρα με τρεις γιους, που τα ονόματά τους ήταν Μαύρος, Καφετής και Γαλάζιος. Ο Μαύρος ήταν ο μεγαλύτερος, ευέξαπτος κι επιθετικός. Ο Καφετής ήταν ο μεσαίος, δειλός κι αργόστροφος. Αλλά ο Γαλάζιος ήταν η αδυναμία της μάνας του. Κι ήταν δολοφόνος.

*Βλέπετε το διαδικτυακό ημερολόγιο του **blueeyedboy***
που αναρτήθηκε στο: **badguysrock@webjournal.com****
Αναρτήθηκε: 02:56, Δευτέρα 28 Ιανουαρίου
Πρόσβαση: Ελεύθερη
Διάθεση: Νοσταλγική
Ακούω: *Captain Beefheart:* «Ice Cream For Crow»*

Ο φόνος έχει γαλάζιο χρώμα, πιστεύει. Γαλάζιο του πάγου, γαλάζιο του καπνού, γαλάζιο του κρουοπαγήματος, του νεκρού, της σακούλας για πτώματα. Είναι, επίσης, το χρώμα του με χίλιους δυο τρόπους, κυκλοφορεί στο αίμα του σαν ηλεκτρικό φορτίο και καθώς ρέει ονειρεύεται γαλάζιους φόνους.

Όλα βάφονται γαλάζια. Το βλέπει, το αισθάνεται παντού, από τη γαλάζια οθόνη του υπολογιστή του έως τις γαλάζιες φλέβες στις ράχες των χεριών του, που τώρα είναι φουσκωμένες και κυματιστές σαν τα ίχνη των σκουληκιών της άμμου στην ακροθαλασσιά του Μπλάκπουλ, όπου πήγαιναν παλιά, οι τέσσερις τους,

* Το γαλανομάτικο αγόρι (Σ.τ.Μ.).

** Το ροκ των κακών παιδιών (Σ.τ.Μ.).

κάθε χρόνο στα γενέθλιά του, κι έτρωγε παγωτό κωνάκι και πλατσούριζε στη θάλασσα και μάζευε καβουράκια κρυμμένα κάτω από τα φύκια και τα έβασε στο κουβαδάκι του, όπου πέθαιναν από τη ζέση του καυτού ήλιου των γενεθλίων του.

Σήμερα είναι μόλις τεσσάρων χρονών και υπάρχει μια παράξενη αθωότητα στον τρόπο που εκτελεί αυτούς τους μικρούς άσκοπους φόνους. Δεν υπάρχει δόλος στην πράξη του, μόνο μια έντονη περιέργεια γι' αυτό το πλάσμα που προσπαθεί να γλιτώσει, που γυρίζει γύρω γύρω στον πάτο του γαλαζίου πλαστικού κουβά· και μετά, ώρες αργότερα, εγκαταλείπει τη μάχη και γυρίζει ανάσκελα με απλωμένες τις δαγκάνες του σε μια ανώφελη επίδειξη παράδοσης, αλλά, στο μεταξύ, αυτός έχει χάσει προ πολλού το ενδιαφέρον του και τρώει παγωτό μόκα (εξεζητημένη επιλογή για ένα τόσο μικρό παιδί, αλλά δεν του άρεσε ποτέ η βανίλια), έτσι όταν σκέφτεται πάλι το καβουράκι στο τέλος της μέρας, όταν έρχεται η ώρα ν' αδειάσει το κουβαδάκι του και να γυρίσει σπίτι, κάπου ξαφνιάζεται που το βρίσκει ψόφιο κι αναρωτιέται πώς γίνεται αυτό το πράμα να ήταν κάποτε ζωντανό.

Η μητέρα του τον βρίσκει να κάθεται στην άμμο με στρογγυλεμένα μάτια, σκουντώντας με το δάχτυλο το μικρό κουφάρι. Δεν την ανησυχεί το γεγονός ότι ο γιος της είναι δολοφόνος, αλλά ότι είναι υπερευαίσθητος και πολλά πράγματα τον αναστατώνουν μ' έναν τρόπο που εκείνη δεν μπορεί να καταλάβει.

«Μην παίζεις μ' αυτό. Είναι σιχαμερό. Φύγε από κει».

«Γιατί;» ρωτάει. Καλή ερώτηση. Η ψαριά του έμεινε ανενόχλητη στον κουβά όλη μέρα. Το σκέφτεται. «Είναι ψόφια», καταλήγει. «Τα μάζεψα και τώρα ψόφησαν».

Η μητέρα του τον σηκώνει στην αγκαλιά της. Αυτό ακριβώς φοβόταν. Ένα ξέσπασμα· ίσως δάκρυα· κάτι που θα κάνει τις άλλες μαμάδες να την κοιτάζουν υπεροπτικά, περιφρονητικά.

Τον παρηγορεί.

«Δε φταις εσύ. Ήταν ατύχημα. Δε φταις εσύ».

Ατύχημα, σκέφτεται. Ξέρει ήδη ότι αυτό είναι ψέμα. Δεν έγινε κανένα ατύχημα, εκείνος έφταιγε, και το γεγονός ότι η μητέρα του το αρνείται τον μπερδεύει ακόμη περισσότερο από τη σιριγκή φωνή της και τον σπασμωδικό τρόπο που τον σφίγγει στην αγκαλιά της, πασαλείφοντας το μπλουζάκι του με αντηλιακό. Τραβιέται –σιχαίνεται τους λεκέδες– κι εκείνη τον καρφώνει μ' ένα αναστατωμένο βλέμμα ενώ αναρωτιέται αν θα κλάψει.

Εκείνος, πάλι, αναρωτιέται αν πρέπει να κλάψει. Ίσως η μητέρα του να το περιμένει. Νιώθει όμως πόσο ταραγμένη είναι, πόσο προσπαθεί να τον προστατεύσει από τον πόνο. Και η μυρουδιά της αγωνίας της μαμάς του είναι σαν την καρύδα με γεύσεις τροπικών φρούτων του αντηλιακού της, όταν ξαφνικά το συνειδητοποιεί –Ψόφια! Ψόφια!– και αρχίζει να κλαίει.

Έτσι, εκείνη ρίχνει με το πόδι της άμμο πάνω στην υπόλοιπη ψαριά του –ένα σαλιγκάρι, μια γαρίδα, ένα τόσο δα ψαράκι που προσπαθεί να αναπνεύσει στη στεριά με το μικροσκοπικό στόμα να σχηματίζει ένα τραγικό μισοφέγγαρο, έτσι όπως είναι γυρισμένο προς τα κάτω–, χαμογελώντας καθώς λέει τραγουδιστά *Οπ! Πάνε!* Τον σφίγγει στην αγκαλιά της προσπαθώντας να το παρουσιάσει σαν παιχνίδι, ώστε να μη σκοτεινιάσει καμιά σκιά ενοχής το βλέμμα του γαλανομάτικου αγοριού της.

Είναι τόσο ευαίσθητος, σκέφτεται η μητέρα του. Κι έχει τόσο ζωηρή φαντασία. Οι αδελφοί του είναι τελείως διαφορετικοί, με τα γρατσουνισμένα τους γόνατα και τ' αχτένιστα μαλλιά και τους αγώνες κατς στα κρεβάτια. Οι αδελφοί του δε χρειάζονται την προστασία της. Έχουν ο ένας τον άλλο. Έχουν τους φίλους τους. Τους αρέσει το παγωτό βανίλια κι όταν παίζουν τους καουμπόηδες (λυγίζοντας τα δύο δάχτυλα για να κάνουν το πιστόλι) φορούν άσπρα καπέλα και τιμωρούν πάντα τους κακούς.

Αυτός όμως ήταν πάντα διαφορετικός. Περίεργος. Ευσυγκί-

ντος. *Μη σκέφτεσαι τόσο πολύ*, του λέει μερικές φορές με την έκφραση της γυναίκας που είναι τόσο ερωτευμένη, ώστε δε βλέπει κανένα ψεγάδι στο αντικείμενο της αφοσίωσής της. Εκείνος έχει καταλάβει ήδη πως τον λατρεύει, πως θέλει να τον προστατεύσει απ' όλα, απ' οτιδήποτε θα μπορούσε να σκιάσει τους γαλάζιους ουρανό της ζωής του, από κάθε πιθανό τραύμα, ακόμη κι αυτά που προκαλεί ο ίδιος στον εαυτό του.

Γιατί η αγάπη της μάνας είναι ανιδιοτελής, χωρίς όρους, γεμάτη αυτοθυσία: η αγάπη της μάνας συγχωρεί τα πάντα: νεύρα, δάκρυα, αδιαφορία, αχαριστία, σκληρότητα. Η αγάπη της μάνας είναι μια μαύρη τρύπα που καταπίνει κάθε επίκριση, δίνει άφεση σε κάθε αμαρτία, δικαιολογεί κάθε βλασφημία, κλοπή, ψέμα, μετατρέποντας ακόμη και την πιο αχρεία πράξη σε κάτι που δεν είναι δικό του φταιξιμο...

Οπ! Πάνε!

Ακόμη και το φόνο.

Αναρτήστε το σχολίο σας:

Captainbunnykiller: Ποσό γέλιο, δικέ μου. Έγραψες!

ClairDeLune: Υπέροχο, **blueyedboy**. Νομίζω ότι πρέπει να γράψεις πιο αναλυτικά για τη σχέση με τη μητέρα σου και τον τρόπο που σ' επηρέασε. Πιστεύω ότι κανείς δε γεννιέται κακός. Απλώς κάνουμε κακές επιλογές, αυτό είναι όλο. Περιμένω ανυπόμονα την ανάγνωση του επόμενου κεφαλαίου!

Jenny Tricks: (Διαγραφή σχολίου).

Jenny Tricks: (Διαγραφή σχολίου).

Jenny Tricks: (Διαγραφή σχολίου).

blueyedboy: Ευχαριστώ, ρε παιδιά...

2

*Βλέπετε το διαδικτυακό ημερολόγιο του **blueeyedboy**.*

Αναρτήθηκε: 17:39, Δευτέρα 28 Ιανουαρίου

Πρόσβαση: Περιορισμένη

Διάρθρωση: Ενάρετη

Ακούω: Dire Straits: «Brothers In Arms»

Ο αδελφός μου ήταν νεκρός λιγότερο από ένα λεπτό όταν έφτασε η είδηση στον υπολογιστή μου. Τόσο διαρκεί· έξι επτά δευτερόλεπτα να τραβήξεις τη σκηνή με την κάμερα του κινητού· σαράντα πέντε ν' ανεβάσεις το βιντεάκι στο YouTube· δέκα να το στείλεις μέσω Twitter σε όλους τους φίλους σου –13:06 Ω Θεέ μου! Μόλις είδα ένα φοβερό τροχαίο– κι ύστερα μια βροχή μηνύματα στο διαδικτυακό ημερολόγιό μου· γραπτά μηνύματα· e-mail· ω-Θεέ-μου.

Ας λείπουν τα συλλυπητήρια. Ο Νίγκελ κι εγώ μισούσαμε ο ένας τον άλλο από τη μέρα που γεννηθήκαμε, αυτός κι εγώ, και τίποτε απ' όσα έκανε –ακόμη και ο θάνατός του– δεν άλλαξε τα αισθήματά μου. Αλλά ήταν αδελφός μου. Δεν είμαι δε τόσο άξεστος. Κι η μαμά, φυσικά, θα στενοχωρηθεί, αν και δεν ήταν ο αγαπημένος της. Κάποτε είχε τρία παιδιά κι από σήμερα της μέ-

νει μόνο ένα. Ο Υποφαινόμενος, το γαλανομάτικο αγόρι, τώρα μόνος σχεδόν στον κόσμο.

Η αστυνομία ήρθε, ως συνήθως, με το πάσο της. Σαράντα λεπτά, πόρτα πόρτα. Η μαμά ήταν κάτω και μαγειρεύε· παιδάκια με πουρέ και για επιδόρπιο τάρτα. Εδώ και κάτι μήνες δεν έτρωγα σχεδόν τίποτε· τώρα ξαφνικά πεινούσα σαν λύκος. Ίσως χρειάζεται ο θάνατος ενός αδελφού για να μου ανοίξει η όρεξη.

Παρακολούθησα τη σκηνή από το δωμάτιό μου. Το περιπολικό· το κουδούνι· τις ομιλίες· την κραυγή. Ένας θόρυβος στο διάδρομο, το τραπεζάκι του τηλεφώνου, φαντάζομαι, που χτύπησε στον τοίχο καθώς έπεφτε η μαμά, ανάμεσα στους δύο αστυνομικούς, προσπαθώντας να κρατηθεί από τον αέρα με τ' απλωμένα χέρια της, και μετά η μυρουδιά του καμένου λίπους – προφανώς τα παιδάκια που άφησε στο γκριλ όταν πήγε ν' ανοίξει την πόρτα...

Ήταν το σύνθημα να κάνω την εμφάνισή μου. Να βγω από το διαδίκτυο. Ν' αρχίσουν τα όργανα. Αναρωτήθηκα αν μ' έπαιρνε ν' αφήσω το ένα ακουστικό του iPod μου. Η μαμά ήταν τόσο συνηθισμένη να με βλέπει να τα φοράω, που μπορεί να μην το πρόσεχε καν· αλλά οι αστυνομικοί ήταν άλλη ιστορία, φυσικά, και το τελευταίο πράγμα που ήθελα μια τέτοια στιγμή ήταν να με θεωρήσουν αναίσθητο...

«Αχ, Μπι.Μπι.*, έγινε κάτι φρικτό...»

Η μητέρα μου έχει ροπή προς το μελόδραμα. Παραμορφωμένο πρόσωπο, γουρλωμένα μάτια, ορθάνοιχτο στόμα – ήταν σαν μάσκα της Μέδουσας. Μου άπλωσε τα χέρια της σαν να ήθελε να με πνίξει, έμπηξε τα δάχτυλά της στην πλάτη μου κι άρχισε να ουρλιάζει μες στ' αυτί μου –που χωρίς το ακουστικό

* Χαϊδευτική προσφώνηση που σχηματίζεται από τα αρχικά «Blueeyed Boy» (Σ.τ.Μ.).

ήταν ανυπεράσπιστο— και να χύνει δάκρυα μπλε μάσκαρας στο γιακά του πουκαμίσου μου.

«Μαμά, σε παρακαλώ».

Σιχαίνομαι τους λεκέδες.

Η γυναίκα-αστυνομικός (υπάρχει πάντα μία) ανέλαβε να την παρηγορήσει. Ο συνεργάτης της, ένας άντρας μιας κάποιας ηλικίας που η υπομονή του είχε πλέον εξαντληθεί, με κοίταξε.

«Κύριε Γουίντερ, έγινε ένα ατύχημα».

«Ο Νίγκελ;» ρώτησα.

«Δυστυχώς».

Μέτρησα στο μυαλό μου τα δευτερόλεπτα, ενώ ξανάπαζα νοερά την εισαγωγή με την κιθάρα του Μαρκ Νόπφλερ στο *Brothers In Arms*. Ήξερα πως ήμουν στο μικροσκόπιο· δε μ' έπαιρνε να κάνω λάθη. Η μουσική όμως κάνει πιο εύκολα τα πράγματα, μειώνοντας τις ανάρμοστες συναισθηματικές αντιδράσεις και βοηθώντας με να λειτουργήσω, αν όχι απόλυτα φυσιολογικά, τουλάχιστον όπως περίμεναν οι άλλοι.

«Κάπου το περίμενα», είπα στο τέλος. «Είχα ένα παράξενο προαίσθημα».

Κούνησε το κεφάλι σαν να ήξερε τι εννοούσα. Η μαμά συνέχισε να κλαίει και να οδύρεται. *Το παρακάνεις, βρε μαμά, σκέφτηκα· δεν ήσασταν τόσο δεμένοι. Ο Νίγκελ ήταν μια ωρολογιακή βόμβα· αργά ή γρήγορα, θα γινόταν. Και τα τροχαία είναι τόσο συνηθισμένα στην εποχή μας, τόσο τραγικά αναπόφευκτα. Λίγος πάγος στην ασφαλτο· ένας δρόμος με πυκνή κυκλοφορία – το τέλειο έγκλημα, θα έλεγε κανείς· δεν αφήνει καμιά υπόνοια. Αναρωτήθηκα αν έπρεπε να κλάψω, αλλά αποφάσισα να αποφύγω τις υπερβολές. Έκρυψα το πρόσωπο στις χούφτες μου. Πονούσα. Πάντα ήμουν ευάλωτος στους πονοκεφάλους, ειδικά σε στιγμές στρες. Προσποίησου πως είναι μυθοπλασία, γαλλοματικό αγόρι. Μια καταχώριση στον υπολογιστή σου.*

Γι' άλλη μια φορά, βρήκα ανακούφιση στη νοερή λίστα τραγουδιών μου, όπου μόλις είχαν μπει τα ντραμς, χτυπώντας διακριτικά σε αντίστιξη μιας επαναλαμβανόμενης μελωδικής φράσης της κιθάρας που ακούγεται σχεδόν τεμπέλικα αβίαστη. Φυσικά, δεν είναι αβίαστη. Τίποτε τόσο τέλει δεν είναι. Αλλά ο Νόπφλερ έχει ασυνήθιστα μακριά κι ευκίνητα δάχτυλα. Είναι πλασμένος για το όργανο, θα μπορούσατε να πείτε, προορισμένος από τη στιγμή που γεννήθηκε γι' αυτόν το βραχίονα, γι' αυτές τις χορδές. Αν γεννιόταν με διαφορετικά χέρια, θα ασχολούνταν με την κιθάρα; Ή θα δοκίμαζε έτσι κι αλλιώς, ξέροντας πως θα ήταν πάντα ένας κιθαρίστας της σειράς;

«Ο γιος μου ήταν μόνος του στο αυτοκίνητο;»

«Μαντάμ;» έκανε ο μεγαλύτερος αστυνομικός.

«Δεν ήταν μαζί του μια... μια κοπέλα;» ρώτησε η μαμά με εκείνη την ειδική περιφρόνηση που χρησιμοποιεί όταν αναφέρεται στο κορίτσι του Νίγκελ.

Ο αστυνομικός κούνησε το κεφάλι του.

«Όχι, μαντάμ».

Η μαμά έμπηξε τα δάχτυλά της στο μπράτσο μου.

«Δεν ήταν ποτέ απρόσεκτος», είπε. «Ο γιος μου ήταν εξαιρετικός οδηγός».

Αυτό δείχνει πόσο λίγο τον ξέρει. Ο Νίγκελ οδηγούσε με την ίδια λεπτότητα κι αυτοσυγκράτηση που έδειχνε στις προσωπικές του σχέσεις. Ξέρω τι λέω· έχω ακόμη τα σημάδια. Τώρα που πέθανε, όμως, έγινε υπόδειγμα. Δεν είναι άδικο; Έπειτα από τόσα που έκανα για εκείνη;

«Θα σου φτιάξω ένα τσάι, μαμά».

Οτιδήποτε, αρκεί να φύγω από δω. Ετοιμάστηκα να πάω στην κουζίνα, αλλά βρήκα τον αστυνομικό να μου κλείνει το δρόμο.

«Λυπάμαι, κύριε, αλλά πρέπει να έρθετε μαζί μας στο τμήμα».

Ξαφνικά στέγνωσε το στόμα μου.

«Στο τμήμα;» ρώτησα.

«Για τις διατυπώσεις, κύριε».

Προς στιγμήν είδα να με συλλαμβάνουν και να φεύγω από το σπίτι με χειροπέδες. Η μαμά μες στα δάκρυα· οι γείτονες σοκαρισμένοι· εγώ με πορτοκαλιά φόρμα (που σίγουρα δεν είναι το χρώμα μου)· κλειδωμένος σ' ένα δωμάτιο χωρίς παράθυρα. Αν ήταν μυθιστόρημα, θα προσπαθούσα να το σκάσω: θα χτυπούσα τον αστυνομικό, θα έκλεβα το περιπολικό του και θα περνούσα τα σύνορα προτού προλάβει η αστυνομία να δημοσιοποιήσει την περιγραφή μου. Στη ζωή...

«Τι διατυπώσεις;»

«Πρέπει να αναγνωρίσετε το πτώμα, κύριε».

«Α. Αυτό».

«Λυπάμαι, κύριε».

Φυσικά, η μαμά μ' έβαλε να το κάνω εγώ. Περίμενε απ' έξω ενώ ταυτοποιούσα ό,τι είχε απομείνει από τον Νίγκελ. Προσπάθησα να το δω σαν μυθιστόρημα, σαν σκηνικό ταινίας· παρ' όλα αυτά, λιποθύμησα. Με πήγαν σπίτι με ασθενοφόρο. Αλλά άξιζε τον κόπο. Να τον δω νεκρό· να γλιτώσω μια για πάντα απ' αυτό το κάθαρμα...

Όλα αυτά, βέβαια, είναι μυθοπλασία. Δε σκότωσα κανέναν. Ξέρω ότι σου λένε *γράψε ό,τι ξέρεις*, λες και μπορείς να γράψεις αυτά που ξέρεις, λες και το ουσιαστικό είναι να *ξέρεις*, ενώ το πιο ουσιαστικό πράγμα είναι η επιθυμία. Το να εύχομαι όμως το θάνατο των αδελφών μου δεν είναι το ίδιο με το να διαπράξω ένα έγκλημα. Δε φταίω εγώ αν η μοίρα εκπληρώνει αυτά που γράφω στο μπλογκ μου. Και η ζωή συνεχίζεται –για τους περισσότερους–, όπως πάντα, και το *γαλανοματικό αγόρι* κοιμάται τον ύπνο του δικαίου – αν και όχι ακριβώς του *αθώου*.

*Βλέπετε το διαδικτυακό ημερολόγιο του **blueeyedboy**.*

Αναρτήθηκε: 18:04, Δευτέρα 28 Ιανουαρίου

Πρόσβαση: Περιορισμένη

Διάθεση: Μπλόκ

Ακούω: Del Amitri: «Nothing Ever Happens»

Ήταν μόλις πριν από δύο μέρες. Είχαμε επανέλθει στη ρουτίνα μας. Στις βολικές τελετουργίες μας, στις μικρές καθημερινές συνήθειές μας. Για τη μαμά, είναι το ξεσκόνισμα των πορσελάνινων σκυλιών της. Για μένα, φυσικά, είναι το διαδίκτυο: το WeJay μου, οι λίστες τραγουδιών μου, οι φόνοι μου.

Διαδίκτυο. Ενδιαφέρουσα λέξη. Σαν κάτι που ανασύρθηκε από πολύ βαθιά. Ένα δίκτυο για κάτι που ενταφιάστηκε ή πρόκειται να ενταφιαστεί: μια θέση για όλα τα πράγματα που προτιμάμε να κρατάμε μυστικά στην κανονική ζωή μας. Ωστόσο, μας αρέσει να βλέπουμε, έτσι δεν είναι; Πίσω από το τζάμι παρακολουθούμε μελαγχολικά τον κόσμο που γυρίζει: έναν κόσμο που κινείται με σκιές κι αντικατοπτρισμούς, τόσο κοντά όσο ένα «κλικ» του ποντικιού. Η αυτοκτονία ενός άντρα – σε ζωντανή μετάδοση. Είναι αηδιαστικό, αλλά παράξενα καταναγκαστι-

κό. Αναρωτιόμαστε αν είναι ψεύτικη αυτοκτονία. Θα μπορούσε· όλα μπορεί να είναι. Όλα όμως δείχνουν πολύ πιο αληθινά όταν τα βλέπεις στην οθόνη του υπολογιστή σου. Έτσι, ακόμη και τα πράγματα που βλέπουμε καθημερινά –ίσως ειδικά αυτά– αποκτούν μεγαλύτερη σημασία αν τα δεις μέσ' απ' το φακό της κάμερας.

Αυτή η κοπέλα, για παράδειγμα. Η κοπέλα με το ζωηρόχρωμο κόκκινο παλτό που περνάει από το σπίτι μου σχεδόν κάθε μέρα, ωθούμενη από τον άνεμο, χωρίς να υποψιάζεται ότι την παρακολουθεί το μάτι του φακού. Έχει κι αυτή τις συνήθειές της σαν κι εμένα. Ξέρει τη δύναμη της επιθυμίας. Ξέρει ότι η δύναμη που κινεί τον κόσμο δεν είναι η αγάπη, ούτε καν το χρήμα, αλλά η *εμμονή*.

Εμμονή; Φυσικά. Όλοι έχουμε τις εμμονές μας. Έχουμε εμμονή με την τηλεόραση· με το μέγεθος του πέους μας· με το χρήμα και τη δόξα και την ερωτική ζωή των άλλων. Αυτός ο εικονικός –αν και διόλου ηθικός– κόσμος είναι μια βρομερή χωματερή πνευματικής σαβούρας· μια σαλάτα· ένα σκίσιμο· αγοραπωλησίες αυτοκινήτων και πωλήσεις Βιάγκρα και μουσική και παιχνίδια και κουτσομπολιά και ψέματα και μικρές προσωπικές τραγωδίες χαμένες στην πορεία, που περιμένουν κάποιον να ενδιαφερθεί, έστω για μια φορά, που περιμένουν κάποιον να ανταποκριθεί...

Εδώ είναι που μπαίνει το WeJay. Το διαδικτυακό ημερολόγιο, ο ιστότοπος για όλα τα γούστα. Περιορισμένη πρόσβαση για τις προσωπικές απολαύσεις· ελεύθερη... για τους υπόλοιπους. Στο WeJay μπορώ να λέω ό,τι θέλω, ν' ανοίγω την καρδιά μου χωρίς το φόβο ότι θα με κατακρίνουν· να είμαι ο εαυτός μου –ή ακόμη και κάποιος άλλος–, σ' έναν κόσμο που κανείς δεν είναι αυτό που φαίνεται και που κάθε μέλος κάθε φυλής είναι ελεύθερο να κάνει ό,τι ποθεί η καρδιά του...

Φυλή; Ναι, ο καθένας εδώ έχει μια φυλή· καθεμιά με τις διαιρέσεις και τις υποδιαιρέσεις της· δυαδικές φλέβες και τριχοειδή αγγεία που διακλαδώνονται με άπειρους σχεδόν συνδυασμούς όσο απομακρύνονται από την κεντρική αρτηρία. Ο πλούσιος στο κάστρο του, ο φτωχός στην αυλόπορτά του, ο ανώμαλος με την κάμερα του υπολογιστή του – κανείς δε χρειάζεται να κυνηγάει μόνος του· όσο κι αν έχουν ξεκόψει από την αγέλη. Εδώ βρίσκουν όλοι στέγη, ένα μέρος που κάποιος θα τους δεχτεί, που θα ικανοποιηθούν όλα τα γούστα τους...

Οι περισσότεροι άνθρωποι ακολουθούν την πεπατημένη. Επιλέγουν πάντα βανίλια. Η βανίλια είναι τα καλά παιδιά, κοινή σαν την Κόκα Κόλα. Η συνείδησή τους είναι λευκή σαν τα τέλεια δόντια τους· είναι ψηλοί, ηλιοκαμένοι, ευπαρουσίαστοι· γευματίζουν στα ΜακΝτόναλντ'ς· βγάζουν έξω τα σκουπίδια· είναι πυχιούχοι και δεν πυροβολούν ποτέ πίσώπλατα.

Οι κακοί όμως βγαίνουν σε άπειρες γεύσεις. Οι κακοί λένε ψέματα· οι κακοί εξαπατούν· οι κακοί κάνουν την καρδιά να χτυπάει πιο γρήγορα – ή, μερικές φορές, να σταματάει απότομα. Γι' αυτό έφτιαξα το badguysrock· αρχικά μια διαδικτυακή κοινότητα αφιερωμένη στους κακούς του σύμπαντος της λογοτεχνίας· σήμερα ένα φόρουμ για να ξεδίνουν οι κακοί εκεί που δε φτάνει το Τμήμα Ηθών· να καυχιούνται για τις παρανομίες τους· να κορδώνονται· να φέρουν με υπερηφάνεια την αχρειότητά τους.

Αυτή τη στιγμή μπορεί να γίνει μέλος όποιος θέλει· με τιμή εγγραφής μίαν ανάρτηση –που μπορεί να είναι μυθιστοριογραφία, δοκίμιο ή απλώς μια σαχλαμάρα–, αλλά αν έχετε κάτι να εξομολογηθείτε, εδώ είναι το κατάλληλο μέρος· χωρίς ονόματα, χωρίς κανόνες, χωρίς χρώματα – εκτός από ένα.

Όχι, όχι μαύρο, όπως φαντάζεστε. Το μαύρο είναι υπερβολικά περιοριστικό. Το μαύρο προϋποθέτει έλλειψη βάθους. Ενώ

το γαλάζιο είναι δημιουργικό, μελαγχολικό. Το γαλάζιο είναι η μουσική της ψυχής. Και το γαλάζιο είναι το χρώμα της παρέας μας, αγκαλιάζει όλες τις αποχρώσεις της αχρειότητας, όλες τις γεύσεις του ανιέρου πόθου.

Προς το παρόν, είναι μια μικρή παρέα, καμιά ντουζίνα άτομα.

Πρώτα απ' όλα ο *Captainbunnykiller*. Ο Άντι Σκοτ από τη Νέα Υόρκη. Το ιστολόγιο του Κάπτεν είναι ένα μείγμα χοντροκομμένου χιούμορ, πορνογραφικών φαντασιώσεων και χυδαίων εκφράσεων – για τους αραπάδες, τους πούστηδες, τους κρετί-νους, τους χοντρούς, τους χριστιανούς και τώρα τελευταία τους Γάλλους, αν και δεν πιστεύω να έχει σκοτώσει κανέναν.

Στη συνέχεια η *chrysalisbaby*. Γνωστή και ως Κρίσι Μπέιτμαν, από την Καλιφόρνια. Κλασική περίπτωση γυναίκας που έχει κόλλημα με το βάρος της – κάνει δίαιτα από τα δώδεκα και τώρα ζυγίζει κάπου εκατόν πενήντα κιλά. Έχει την τάση να ερωτεύεται βάνουσους άντρες. Ποτέ δε μαθαίνει. Ποτέ δε θα μάθει.

Ακολουθεί η *ClairDeLune*, Κλερ Μίσελ για τους φίλους της. Αυτή είναι ντόπια: παραδίδει σειρά μαθημάτων δημιουργικής έκφρασης στο κολέγιο του Μάλμπρι (πράγμα που εξηγεί τον ελαφρώς υπεροπικό τόνο της και τη ροπή της στο λογοτεχνικό ψυχομπλαμπλά) και διευθύνει ομάδα συγγραφέων online καθώς και μια μεγάλη ιστοσελίδα θαυμαστών ενός σιπεμένου ηθοποιού καρατερίστα –ας τον ονομάσουμε Γαλάζιο Άγγελο–, με τον οποίο είναι ξετρελαμένη. Ο Άγγελος είναι ασυνήθιστη επιλογή, ένας ηθοποιός που ειδικεύεται σε ρόλους καθαρμάτων, κατεστραμμένων τύπων, κατά συρροή δολοφόνων και διαφόρων άλλων κακών. Δεν είναι σταρ πρώτου μεγέθους, αλλά ξέρετε τη φάτσα του. Η Κλερ ανεβάζει συχνά φωτογραφίες του. Όπως παραδόξως, μου μοιάζει λιγάκι.

Μετά είναι ο *Toxic69*, γνωστός και ως Στιούαρτ Ντάουσον, από το Λιντς. Ανάπηρος από ένα ατύχημα με τη μοτοσυκλέτα

του, περνάει την οργισμένη ζωή του στο Ίντερνετ, όπου δε χρειάζεται να τον λυπάται κανείς· και ο *Purepwnage9*, από το Φάιφ, που ζει για το *Warcraft* και το *Second Life**, χωρίς να συνειδητοποιεί ότι η δική του ζωή γλιστράει, αργά αλλά σταθερά, μέσ' από τα χέρια του· προσθέστε έναν αριθμό λαθρόβιων και περιστασιακών –*JennyTricks*· *BombNumber20*· *Jesusismycopilot* και τα σχετικά–, που οι αντιδράσεις τους στις καταχωρίσεις μας καλύπτουν όλο το φάσμα, από το θαυμασμό ως την αγανάκτηση κι από το χιούμορ ως τις βλασθήμιες.

Κι ύστερα είναι, φυσικά, η *Albertine*. Σίγουρα δε μοιάζει με τους άλλους, υπάρχει ένας εξομολογητικός τόνος στις καταχωρίσεις της που τον βρίσκω πολλά υποσχόμενο, μια υπόνοια κινδύνου, ένα σκοτεινό υπόβαθρο, ένα στυλ ίσως πιο συγγενικό προς το δικό μου. Και ζει εδώ, στο Βίλνιτς, μερικά στενά παρακάτω...

Σύμπωση;

Όχι ακριβώς. Φυσικά, την παρακολουθώ από καιρό. Ειδικά από τότε που πέθανε ο αδελφός μου. Όχι με κακές προθέσεις, αλλά με περιέργεια, ίσως και ζήλια. Δείχνει τόσο ισορροπημένη. Τόσο ήρεμη. Τόσο ασφαλής στο κουκούλι του μικρού της κόσμου, τόσο ανύποπτη για το τι συμβαίνει. Οι αναρτήσεις της στο διαδίκτυο είναι τόσο προσωπικές, τόσο γυμνές και τόσο παράξενα αφελείς, που δε θα φανταζόσουν ποτέ πως είναι μία από εμάς, ένα κακό κορίτσι μεταξύ κακών. Τα δάχτυλά της χορεύουν στα πλήκτρα του πιάνου σαν μικροί δερβίσηδες. Το θυμάμαι αυτό, όπως και τη γλυκιά φωνή της και το όνομά της, με το άρωμα τριαντάφυλλου.

Ο ποιητής Ρίλκε** βρήκε το θάνατο από ένα τριαντάφυλλο.

* Ηλεκτρονικά παιχνίδια (Σ.τ.Μ.).

** Ράινερ-Μαρία Ρίλκε (1875-1926). Γερμανός λυρικός ποιητής και πεζογράφος (Σ.τ.Μ.).

Πολύ *Sturm und Drang** εκ μέρους του. Μια γρατσουινιά από αγκάθι που μολύνθηκε· ένα δηλητηριασμένο δώρο που εξακολουθεί να δίνει. Εμένα προσωπικά με αφήνει ασυγκίνητο. Νιώθω πιο κοντά στη φυλή της ορχιδέας· στους επαναστάτες του κόσμου των φυτών· προσκολλώνται στη ζωή όπου βρουν, πονηρά και ύπουλα. Τα τριαντάφυλλα είναι τόσο συνηθισμένα με τις ροζ σαν τσιχλόφουσκες σπείρες τους· με το δόλιο άρωμά τους· με τα αρρωσιάρικα φύλλα τους, τα μικρά ύπουλα αγκάθια τους που τρυπούν την καρδιά...

*Ω ρόδο, είσαι άρρωστο... ***

Αλλά και ποιος δεν είναι;

* «Θύελλα κι Ορμή». Γερμανικό λογοτεχνικό κίνημα του 18ου αιώνα, με εξέχοντες εκπροσώπους τον Γκαίτε και τον Σίλερ (Σ.τ.Μ.).

** Ο πρώτος στίχος από *Το Άρρωστο Ρόδο* (*The Sick Rose*), του Άγγλου ποιητή, ζωγράφου και χαράκτη Γουίλιαμ Μπλέικ (1757-1827) (Σ.τ.Μ.).

*Βλέπετε το διαδικτυακό ημερολόγιο του **blueeyedboy**.*

Αναρτήθηκε: 23:30, Δευτέρα 28 Ιανουαρίου

Πρόσβαση: Περιορισμένη

Διάθεση: Στοχαστική

Ακούω: Radiohead: «Creep»

Μπορείτε να με λέτε Μπι.Μπι. Όλοι έτσι με φωνάζουν. Εκτός από την αστυνομία και την τράπεζα, κανείς δε χρησιμοποιεί το κανονικό όνομά μου. Είμαι σαράντα δύο χρονών· ύψος 1.73· έχω καστανά μαλλιά, γαλάζια μάτια και ζω εδώ στο Μάλμπρι όλη τη ζωή μου.

Μάλμπρι – προφέρεται *Μάου-μπρι*. Ακόμη και η λέξη μυρίζει σκατίλα. Αλλά είμαι υπερβολικά ευαίσθητος στις λέξεις, στους ήχους και τις αντιλήψεις τους. Γι' αυτό δεν έχω προφορά τώρα και ξεπέρασα το παιδικό μου τραύλισμα. Η κυρίαρχη τάση στο Μάλμπρι είναι τα τονισμένα φωνήεντα και τα στραπατσαρισμένα σύμφωνα, που καλύπτουν κάθε λέξη μ' ένα στρώμα γλίτσας. Μπορείς να τους ακούσεις όποτε θέλεις στις εργατικές κατοικίες· οι έφηβες με τα τραβηγμένα πίσω μαλλιά φωνάζουν *γειαχαρ-ντάαν* σε αποχρώσεις συνθετικής φράουλας. Τα αγόρια δεν

είναι τόσο εύγλωπτα, με λένε *ανώμαλο* και *χαμένο* όταν περνάω, με σπασμένες φωνές που δυναμώνουν και χαμηλώνουν σε νότες που μυρίζουν μπίρα και ιδρώτα αποδυτηρίων. Τις περισσότερες φορές δεν τους ακούω. Η ζωή μου έχει ένα μόνιμο σάουντρακ που το παίζει το iPod μου, στο οποίο έχω κατεβάσει πάνω από είκοσι χιλιάδες τραγούδια και σαράντα δύο λίστες τραγουδιών, μία για κάθε χρόνο της ζωής μου, η καθεμία με συγκεκριμένο θέμα...

Ανώμαλος. Το λένε γιατί νομίζουν ότι με τσούζει. Προφανώς, στον κόσμο τους δεν υπάρχει χειρότερη μοίρα απ' το να σου κολλήσουν τη ρετινιά του ανώμαλου. Κατά τη γνώμη μου ισχύει το ακριβώς αντίθετο. Σίγουρα το χειρότερο πράγμα στον κόσμο είναι να γίνεις σαν εκείνους· να παντρευτείς πολύ μικρός· να ζεις με το επίδομα ανεργίας· να μάθεις να πίνεις μπίρα και να καπνίζεις φτηνά τσιγάρα· να κάνεις παιδιά που είναι καταδικασμένα να γίνουν σαν τα μούτρα σου, γιατί αν αυτοί οι άνθρωποι τα καταφέρνουν σε κάτι είναι η αναπαραγωγή του είδους τους—δε ζουν πολύ, αλλά, μα το Θεό, πολλαπλασιάζονται—, κι αν με θεωρούν ανώμαλο είναι επειδή δε θέλω τίποτε απ' όλα αυτά...

Στην πραγματικότητα, είμαι πολύ συνηθισμένος άνθρωπος. Τα μάτια μου είναι το ωραιότερο χαρακτηριστικό μου, έτσι μου λένε, παρόλο που δεν εκτιμούν όλοι την ψυχρή απόχρωσή τους. Κατά τα άλλα, ούτε που θα με προσέξετε. Περνάω τελείως απαρτήρητος, ευτυχώς. Δε μιλάω πολύ κι όταν το κάνω, είναι για να πω τα απολύτως απαραίτητα. Μόνο έτσι επιβιώνω σ' αυτό το μέρος· προστατεύοντας την ιδιωτική ζωή μου. Γιατί το Μάλμπρι είναι από αυτά τα μέρη όπου αφθονούν τα μουσικά, τα κουτσομπολιά και οι φήμες, και πρέπει να προσέχω ιδιαίτερα να μη δίνω στόχο.

Δεν είναι τόσο απαίσια εδώ. Βασικά το παλιό Βίλατζ είναι πολύ ωραίο, με τα γραφικά πέτρινα σπιτάκια του, την εκκλησία και

το δρόμο με τα μικρομάγαζα. Σπάνια γίνονται φασαρίες εκεί εκτός ίσως από τα Σαββατόβραδα που μαζεύονται τα παιδιά έξω από την εκκλησία και οι γονείς τους πηγαίνουν στη γειτονική παμπ και αγοράζουν τηγανητές πατάτες από το κινέζικο εστιατόριο και πετούν τα χαρτιά περιτυλίγματος στο θαμνοφράχτη.

Στα δυτικά είναι αυτό που έλεγε η μαμά η Οδός των Εκατομμυριούχων· μια λεωφόρος με μεγάλα πέτρινα σπίτια που τα έκρυβαν δέντρα από το δρόμο. Ψηλές καμινάδες· 4Χ4· καγκελόπορτες που λειτουργούν με τηλεχειριστήριο. Και πιο πέρα είναι το «Σεντ Όσβαλντ'ς», το γυμνάσιο, με την επιβλητική πύλη και τη μάντρα που ξεπερνάει τα τρεισήμισι μέτρα. Στα ανατολικά είναι τα τούβλινα σπίτια της Κόκκινης Πόλης, όπου γεννήθηκε η μητέρα μου, και στα δυτικά η Λευκή Πόλη, με τις αγριομυρτιές και τους σαγρέ τοίχους. Δεν είναι τόσο σικ όσο το Βίλνιτς, αν κι έχω μάθει να αποφεύγω τις επικίνδυνες ζώνες. Εκεί θα βρείτε το σπίτι μου, στις παρυφές των εργατικών κατοικιών. Μια τετράγωνη πρασιά με γκαζόν· ένα παρτέρι· ένας θαμνοφράχτης για απομόνωση από τους γείτονες. Είναι το σπίτι που γεννήθηκα· δεν άλλαξε καθόλου.

Η αλήθεια είναι πως έχω μερικά προνόμια. Οδηγώ ένα σιελ Πεζό 307, καταχωρισμένο στο όνομα της μητέρας μου. Έχω ένα γραφείο γεμάτο βιβλία, μια βάση iPod, έναν υπολογιστή κι έναν τοίχο γεμάτο CD. Έχω μια συλλογή από orchidees, οι περισσότερες υβρίδια, αλλά υπάρχουν δύο της σπάνιας ποικιλίας Ζυγοπέταλα, η ονομασία της οποίας έχει το άρωμα των νοτιοαμερικανικών τροπικών δασών και τα χρώματά της είναι εκπληκτικά· βιολετιές αποχρώσεις σε φόντο λάγνο πράσινο και διάστικτο καυστικό γαλάζιο της πεταλούδας, που κανένα δειγματολόγιο χρωμάτων δεν μπορεί να αποδώσει. Στο υπόγειο υπάρχει ένας σκοτεινός θάλαμος, όπου εμφανίζω τις φωτογραφίες μου. Φυσικά, δεν τις δείχνω. Αλλά μου αρέσει να πιστεύω πως έχω ταλέντο.

Τις εργάσιμες μέρες, στις πέντε το πρωί, χτυπάω κάρτα στο θεραπευτήριο Μάλμπρι –ή χτυπούσα μέχρι πρόσφατα–, φορώντας κοστούμι και πουκάμισο με σιελ ρίγα και κρατώντας ένα χαρτοφύλακα. Η μητέρα μου είναι πολύ περήφανη που ο γιος της πάει κοστούμαρισμένος στη δουλειά του. Το τι ακριβώς κάνω στη δουλειά είναι για εκείνη ένα ζήτημα ήσσονος σημασίας. Είμαι ανύπαντρος, είμαι στρέιτ, μιλάω ωραία κι αν υπήρχε ένα τηλεοπτικό δράμα απ' αυτά που προτιμάει η *ClairDeLune*, η άμεμπτη ζωή μου και η ακηλίδωτη φήμη μου θα μ'έκαναν τον βασικό ύποπο.

Στον πραγματικό κόσμο, όμως, μόνο τα παιδιά με προσέχουν. Γι' αυτά, ένας άντρας που ζει ακόμη με τη μητέρα του είναι ή παιδόφιλος ή ομοφυλόφιλος. Ωστόσο κι αυτή η άποψη προκύπτει περισσότερο από κεκτημένη ταχύτητα παρά από πραγματική πεποίθηση. Αν με θεωρούσαν επικίνδυνο, θα φέρονταν πολύ διαφορετικά. Ακόμη κι όταν σκοτώθηκε ένα παιδί, ένας μαθητής του «Σεντ Όσβαλντ'ς», τόσο κοντά στο σπίτι μας, κανείς δε σκέφτηκε, ούτε κατά διάνοια, να μπει στον κόπο να με ανακρίνει.

Φυσικά, ήμουν περίεργος. Ένας φόνος κινεί πάντα την περιέργεια. Άλλωστε, είχα αρχίσει ήδη να μαθαίνω την τέχνη μου και ήξερα ότι θα μου ήταν χρήσιμη κάθε πληροφορία, κάθε στοιχείο που θα έφτανε στ' αυτιά μου. Πάντοτε μου άρεσαν οι ωραίοι, νοικοκυρεμένοι φόνοι. Δεν υπάρχουν πολλοί τέτοιοι. Οι περισσότεροι δολοφόνοι είναι προβλέψιμοι, οι περισσότεροι φόνοι είναι τσαπατσούλικοι και μπανάλ. Είναι αυτό καθαυτό έγκλημα –δε συμφωνείτε;– που η θαυμαστή πράξη της *αφαίρεσης μιας ζωής* έχει γίνει τόσο κοινότοπη, χωρίς ίχνος καλαισθησίας;

Στη μυθιστοριογραφία δεν υπάρχει αυτό που λέμε τέλειο έγκλημα. Στον κινηματογράφο, ο κακός –που είναι οπωσδή-

ποτε ιδιοφυής και χαρισματικός– κάνει πάντα το μοιραίο λάθος. Του ξεφεύγει μια λεπτομέρεια. Παρασύρεται από τη ματαιοδοξία του· κάνει το θάρρος του· πέφτει θύμα μιας ειρωνείας της μοίρας. Στο σινεμά, όσο σκούρο κι αν είναι το γκλάσο, διακρίνεται πάντα η άσπρη βανίλια στο εσωτερικό· με το χάπι εντ για όλους όσοι το αξίζουν και τη σύλληψη του κακού ή έναν πυροβολισμό στην καρδιά του ή, ακόμη καλύτερα, την τραγικά ευχάριστη αλλά στατιστικά απίθανη πτώση του από ένα ψηλό κτίριο, οπότε η ευθύνη μεταφέρεται στο κράτος και ο ήρωας δεν έχει ενοχές που υποχρεώθηκε να σκοτώσει το κάθαρμα.

Τυχαίνει να ξέρω ότι αυτό δεν ισχύει, όπως ξέρω ότι οι περισσότεροι δολοφόνοι δεν είναι ούτε ιδιοφυείς ούτε χαρισματικοί, αλλά συχνά κάτω του μετρίου και γενικά ανόητοι, ενώ η αστυνομία είναι τόσο βαθιά κωμμένη στη γραφειοκρατία, ώστε ακόμη και τα απλούστερα εγκλήματα μπορεί να ξεφύγουν από το δίχτυ της – τα μαχαιρώματα, οι πυροβολισμοί, μια γρονθοπιτινάδα που στράβωσε, φόντοι που ο δράστης, αν δεν έχει παραμείνει στον τόπο του εγκλήματος, βρίσκεται τις περισσότερες φορές στην πλησιέστερη παμπ.

Πείτε με ρομαντικό, αν θέλετε. Εγώ, όμως, πιστεύω στο τέλειο έγκλημα. Όπως και η αληθινή αγάπη, είναι απλώς θέμα χρόνου και υπομονής· να μη χάσεις την πίστη σου· να μη χάσεις την ελπίδα· *έχασα την ημέρα* ή *άρπαξε τη μέρα σου*...

Να πώς με οδήγησαν εδώ τα ενδιαφέροντά μου, στη μοναχική φιγούρα μου στο badguysrock. Στην αρχή ήταν απλή περιέργεια· ένα μέσον να παρατηρώ τους άλλους απαρατήρητος· να εξερευνήσω έναν κόσμο πέρα απ' το δικό μου, αυτό το στενό τρίγωνο μεταξύ Μάλμπρι, Βίλατζ και βαλτότοπος Νέδερ Εντζ, έξω από το οποίο δεν τόλμησα να βγω ποτέ. Το Ίντερνετ, με τους εκατομμύρια χάρτες του, ήταν για μένα άγνωστο σαν τον πλανήτη Δία – μια μέρα όμως βρέθηκα ξαφνικά εκεί, σχεδόν τυ-

χαία, σαν απόβλητος, να παρακολουθώ την αλλαγή σκηνικού, συνειδητοποιώντας σταδιακά πως *εκεί* ήταν η θέση μου· πως αυτή *ήταν* η μεγάλη μου απόδραση, από το Μάλμπρι, από τη ζωή μου κι από τη μητέρα μου.

Η μητέρα μου. Πώς ακούγεται. Η *μητέρα* είναι μια δύσκολη λέξη· φορτισμένη με περίπλοκους συνειρμούς που δυσκολεύομαι να τους διακρίνω όλους. Μερικές φορές, το χρώμα της είναι παρθενικό γαλάζιο, σαν τα αγάλματα της Παναγίας· ή γκριζο σαν την μπαμπακούρα κάτω από το κρεβάτι που κρυβόμουν όταν ήμουν μικρός· ή πράσινο σαν την τσόχα στους πάγκους της αγοράς· και μυρίζει αβεβαιότητα κι απώλεια, μαυρισμένες πολτοποιημένες μπανάνες, αλάτι, αίμα κι αναμνήσεις...

Η μητέρα μου. Η Γκλόρια Γουίντερ. Είναι ο λόγος που βρίσκομαι ακόμη εδώ· εγκλωβισμένος στο Μάλμπρι όλα αυτά τα χρόνια, σαν ένα φυτό περιορισμένο στη γλάστρα, που δεν μπορεί να αναπτυχθεί. Το σπίτι με τις τρεις κρεβατοκάμαρες· το Άξμινστερ· η γλυκερή λουλουδάτη ταπετσαρία· ο κορνιζαρισμένος καθρέφτης στην κουζίνα που κρύβει την τρύπα στο σοβά· ο ξεθωριασμένος πίνακας της μικρής Κινέζας* το λακαριστό βάζο στο περβάζι του τζακιού· τα σκυλάκια.

Αυτά τα σκυλάκια. Αυτά τα φρικάλεα πορσελάνινα σκυλάκια.

Ξεκίνησε σαν μια εκκεντρικότητα που στην πορεία ξέφυγε από κάθε έλεγχο. Τώρα υπάρχουν σκυλάκια σε κάθε επίπεδη επιφάνεια: σπάνιελ, λυκόσκυλα, Τσιουάουα, κυνηγόσκυλα μπασέ, τεριέ Γιόρκσαϊρ (τ' αγαπημένα της). Υπάρχουν μουσικοί σκύλοι και πορτρέτα σκύλων· σκύλοι ντυμένοι σαν άνθρωποι· σκύλοι που γλείφουν και σκύλοι που βαδίζουν, που κάθονται προσοχή, που ανασπώνουν το πόδι τους σε βουβή έκκληση, που έχουν στο κεφάλι ροζ φιογκάκια.

* *Chineze Girl*. Γνωστός πίνακας του Βλαντιμίρ Τρετονίκοφ (Σ.τ.Ε.).

Κάποτε έσπασα έναν όταν ήμουν μικρός και η μητέρα μου με χτύπησε –αν και αρνήθηκα το έγκλημα– μ’ ένα καλώδιο. Ακόμη και τώρα τα μισώ αυτά τα σκυλάκια. Κι εκείνη το ξέρει – αλλά είναι τα μωρά της, εξηγεί (μ’ ένα φρικτό κορποσίτικο νάζι) κι άλλωστε, μου λέει, εκείνη δεν γκρινιάζει ποτέ για τη δική μου σαβούρα στον επάνω όροφο.

Όχι ότι ξέρει τι κάνω. Έχω τον προσωπικό μου χώρο· δικά μου δωμάτια, με κλειδωνιές στις πόρτες, από τα οποία είναι αποκλεισμένη. Η ανακαινισμένη σοφίτα και το γραφείο· το λουτρό· ο σκοτεινός θάλαμος· η κρεβατοκάμαρα. Έχω στήσει εκεί το γιατάκι μου, με τα βιβλία μου, τις λίστες τραγουδιών μου, τους διαδικτυακούς φίλους μου, ενώ εκείνη περνάει τις μέρες της στο σαλόνι, καπνίζοντας, λύνοντας σταυρόλεξα, ξεσκονίζοντας και βλέποντας τηλεόραση...

Το σαλόνι. Πάντα μισούσα αυτή τη λέξη, με τις μικροαστικές, «δήθεν» αντιλήψεις και την μπόχα του ποιπουρί εσπεριδοειδών. Τώρα τη μισώ ακόμη περισσότερο· με τα ξεθωριασμένα εμπριμέ κρετόν της και τα πορσελάνινα σκυλάκια της και την αποφορά της απελπισίας. Φυσικά, δεν μπορώ να εγκαταλείψω τη μητέρα μου. Το ήξερε από την αρχή· ήξερε ότι η απόφασή της να μείνει θα με κρατούσε εκεί, δεμένο στο φουστάνι της, φυλακισμένο, σκλάβο. Και είμαι καλός γιος. Φροντίζω πάντα ο κήπος της να είναι περιποιημένος. Της δίνω τα φάρμακά της. Την πηγαίνω με το αυτοκίνητο στα μαθήματα σάλσα (η μαμά οδηγεί, αλλά προτιμάει να έχει σοφέρ). Και μερικές φορές, όταν δεν είναι σπίτι, ονειρεύομαι...

Η μητέρα μου είναι ένας παράξενος συνδυασμός αντιθέσεων και αντιφάσεων. Τα Μάρλμπορο έχουν καταστρέψει την όσφρησή της, αλλά φοράει πάντα την κολόνια Λ’Ερ Μπλου του Γκουρλέν. Απεχθάνεται τα μυθιστορήματα, αλλά λατρεύει τα λεξικά και τις εγκυκλοπαίδειες. Αγοράζει έτοιμο φαγητό από το «Μαρκς

εντ Σπένσερ», αλλά φρούτα και λαχανικά από τη λαϊκή της πόλης – πάντα τα φτηνότερα, τα χτυπημένα και παραγινωμένα.

Δύο φορές την εβδομάδα, απαρέγκλιπα (ακόμη και την εβδομάδα που πέθανε ο Νίγκελ), φοράει ένα φουστάνι και τα ψηλοτάκουνα παπούτσια της και την πηγαίνω με το αυτοκίνητο στο κολέγιο Μάλμπρι για το μάθημα σάλσα, και στη συνέχεια βγαίνει με τις φίλες της στην πόλη για ένα φλιτζάνι τσάι ή ίσως ένα μπουκάλι Σαβινιόν Μπλαν, και τους μιλάει με την κάπως λαϊκή φωνή της για τη δουλειά μου στο νοσοκομείο, όπου είμαι (κατ' αυτήν) αναντικατάστατος και σώζω ζωές σε καθημερινή βάση. Κατά τις έξι πηγαίνω και την παίρνω, αν και απέχει μόλις πέντε λεπτά με τα πόδια από τη στάση του λεωφορείου. *Αυτοί οι κουκουλοφόροι από τις εργατικές κατοικίες, λέει. Σε μαχαιρώνουν με το που θα σε δουν.*

Ίσως έχει δίκιο που προσέχει. Τα μέλη της οικογένειάς μας είναι πολύ επιρρεπή στα ατυχήματα. Ωστόσο, λυπάμαι τον κουκουλοφόρο που θα επιχειρήσει να τα βάλει με τη μητέρα μου. Ξέρει να φροντίζει τον εαυτό της. Ακόμη και τώρα, στα εξήντα εννιά, είναι ικανή να χύσει αίμα. Και το κυριότερο, ξέρει πώς να επιτεθεί σε όποιον μας απειλεί. Ίσως είναι λίγο πιο εκλεπτυσμένες οι μέθοδοί της από την εποχή του καλωδίου, παρ' όλα αυτά, όμως, δεν είναι σκόπιμο να τα βάζεις με την Γκλόρια Γούντερ. Αυτό μου έγινε μάθημα από πολύ νωρίς. Σε αυτό τουλάχιστον ήμουν καλός μαθητής. Όχι τόσο έξυπνος όσο η Έμιλι Γουάιτ*, το ξανθό τυφλό κοριτσάκι που η ιστορία του χρωμάτισε τόσο ανεξίτηλα τη ζωή μου, αλλά αρκετά έξυπνος για να επιζήσω, αντίθετα από τα δύο αδελφια μου.

Ωστόσο, δεν έχουν τελειώσει τώρα πια όλα αυτά; Η Έμιλι Γουάιτ είναι νεκρή εδώ και πολλά χρόνια· η παραπονιάρικη φω-

* Η λέξη «white» σημαίνει «λευκός» (Σ.τ.Μ.).

νή της έχει σωπάσει· τα γράμματά της κάνκαν, οι θολές φωτογραφίες κιπρίνισαν σε μουσικά συρτάρια και ράφια του Αρχοντικού. Ακόμη κι αν ζούσε, όμως, τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης την έχουν ξεχάσει. Υπάρχουν άλλα πράγματα για να διατυμπανίσουν· πιο πρόσφατα σκάνδαλα για να παθιαστούν. Η εξαφάνιση ενός μικρού κοριτσιού πριν από είκοσι χρόνια έχει πάψει να απασχολεί την κοινή γνώμη. Ο κόσμος προχώρησε. Την ξέχασε. Καιρός να κάνω κι εγώ το ίδιο.

Το πρόβλημα είναι αυτό. Τίποτε δεν τελειώνει. Αν μου έμαθε κάτι η μαμά μου είναι ότι τίποτε δεν τελειώνει στ' αλήθεια. Απλώς τρυπώνει λαθραία κάπου στο βάθος, σαν το νήμα του κουβαριού. Τυλίγεται και ξανατυλίγεται σταυρωτά μέχρι που εξαφανίζεται μέσα στο κουβάρι του χρόνου. Αλλά δεν αρκεί να κρυφτείς. Στο τέλος όλο και κάποιος θα σε βρει. Πάντα παραδοκεί κάποιος. Χαλαρώνεις την επιφυλακή σου για μια στιγμή μόλις και... *μπαμ!* Σου 'ρχεται κατακέφαλα.

Για παράδειγμα, το κορίτσι με το παλτό. Αυτή που είναι σαν την Κοκκινοσκουφίτσα με τα ροδαλά της μάγουλα και τον αέρα της αθωότητας. Θα φανταζόσασταν ποτέ ότι δεν είναι αυτό που φαίνεται; Ότι κάτω από το μανδύα της αθωότητας χτυπάει η καρδιά ενός αρπακτικού; Όταν τη βλέπετε, θα σκεφτόσασταν ποτέ ότι θα μπορούσε να πάρει μια ανθρώπινη ζωή;

Ούτε κατά διάνοια, έτσι δεν είναι; Ε, λοιπόν, απ' αυτό το πλευρό να κοιμάστε.

Αλλά εγώ δε θα πάθω τίποτε. Το έχω σκεφτεί πολύ προσεκτικά. Κι όταν γίνει το κακό –που ξέρουμε ότι θα γίνει–, το *γαλανομάτιο αγόρι* θα βρίσκεται στην άλλη άκρη του κόσμου, καθισμένο στην αμμουδιά, στη σκιά, θα ακούει το φλοίσβο των κυμάτων και θα χαζεύει τους γλάρους που πετούν στον ουρανό...

Αυτό όμως είναι γι' αύριο, σωστά; Τώρα έχω άλλα πράγματα στο μυαλό μου. Καιρός, νομίζω, για άλλη μια μυθιστοριογραφία.

Μου αρέσει περισσότερο ο εαυτός μου ως μυθιστορηματικός ήρωας. Η αφήγηση σε τρίτο πρόσωπο είναι πιο αποστασιοποιημένη, λέει η Κλερ· μου δίνει τη δυνατότητα να πω ό,τι θέλω. Κι είναι ωραίο να έχεις ακροατήριο. Ακόμη κι ένας δολοφόνος ικανοποιείται όταν τον παινεύουν. Ίσως γι' αυτό γράφω αυτά τα πράγματα. Σίγουρα δεν είναι η ανάγκη εξομολόγησης. Παραδέχομαι, όμως, ότι σκιρτά η καρδιά μου όταν ανεβάζει κάποιος ένα σχόλιο, ακόμη κι αν είναι κάποιος σαν την Κρίσι ή τον Κάππεν, που δεν μπορούν να ξεχωρίσουν μια ιδιοφυΐα, ακόμη κι αν βρίσκεται μπροστά στη μύτη τους.

Μερικές φορές αισθάνομαι σαν βασιλιάς των γάτων, που έχει υπό την εξουσία του μια στρατιά ποντικών – κάπου θέλει να τα καταβροχθίσει, αλλά χρειάζεται αυτές τις λατρευτικές φωνές. Βλέπετε, είναι θέμα επιδοκμασίας, και το πρωί που μπήκα στο Ίντερνετ και βρήκα όλα αυτά τα μηνύματα να με περιμένουν ένιωσα μιαν ανεξήγητη ευχαρίστηση...

Άχρηστοι, θύματα, παράσιτα – κι όμως δεν μπορώ να πάψω να τους συλλέγω, όπως κάνω με τις ορχιδέες μου· όπως μάζευα κάποτε τα καβουράκια στο γαλάζιο κουβαδάκι μου στην ακροθαλασσιά· όπως μάζεψαν κάποτε εμένα.

Καιρός όμως γι' άλλον ένα φόνο. Μια ανάρτηση με ελεύθερη πρόσβαση στο WeJay μου, για να ισορροπήσει αυτούς τους προσωπικούς στοχασμούς μου. Ακόμη καλύτερα, ένας δολοφόνος. Γιατί, αν και χρησιμοποιώ *τρίτο* πρόσωπο, στην πραγματικότητα...

Εσείς κι εγώ ξέρουμε πως εννοώ *εμένα*.

Ηταν κάποτε μια χήρα με τρεις γιους, που τα ονόματά τους ήταν Μαύρος, Καφετής και Γαλάζιος. Ο Μαύρος ήταν ο μεγαλύτερος: ευέξαπτος κι επιθετικός. Ο Καφετής ήταν ο μεσαίος: δειλός κι αργόστροφος. Αλλά ο Γαλάζιος ήταν η αδυναμία της μάνας του. Κι ήταν δολοφόνος.

Ο Μπ. Μπ. στα σαράντα του μένει ακόμη με τη μητέρα του στο πατρικό του στην αγγλική επαρχία. Η κοινωνική ζωή του εκτυλίσσεται online, σ' ένα διαδικτυακό χώρο με το όνομα badguysrock. Εκεί, παρακολουθεί την *Albertine* με την οποία τους συνδέει ένα σκοτεινό παρελθόν και αναρτά φανταστικές ιστορίες φόνων που σχετίζονται με τη μητέρα του. Σιγά σιγά ξετυλίγεται μια ιστορία αδελφικών θανάσιμων σχέσεων, η ζωή ενός άσωτου γιου και η δηλητηριώδης αλήθεια που κρύβεται στην καρδιά μιας σάπιας οικογένειας.

Ένα ψυχολογικό θρίλερ με απίστευτες ανατροπές που αποδεικνύει πώς μια πλασματική ζωή μπορεί να γίνει πραγματικότητα με καταστροφικά και απρόβλεπτα αποτελέσματα.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ.ΣΗΜ.: 08240

ΔΙΑΒΑΖΩ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΜΕ ΤΑΞΙΔΕΥΕΙ